

Киянин, що понад усе любив рідне місто, хотів зробити його всесвітнім культурним центром і відкрив власну художню студію на горіщі "першого київського хмарочоса". Для його дипломної роботи позував сам Михайло Старицький. А його власний неповторний мистецький стиль був поєднанням імпресіонізму, модерну та реалізму.

Після споглядання процесу розписування Київського Володимирського собору, малювання стає для юного Олександра сенсом життя. Цим він заходить в конфлікт з батьками, особливо з вітчимою, що бачив для нього богословську освіту і кар'єру іконописця.

Конфлікт зрештою спонукає Олександра полишити домівку. Хлопець намагався заробляти на життя самостійно, їздив по селах та малював, жив де доведеться, іноді ночував на схилах Дніпра й баржах.

Примирих батьків з сином Микола Мурашко, рідний брат вітчима та директор малювальної школи в Києві. Врешті батьки дали згоду щоб Олександр вступив до Санкт-Петербурзької Академії мистецтв.

Під керівництвом Ілі Рєпіна він створив перше своє фундаментальне полотно – дипломну роботу «Похорон кошового», за неї Мурашко отримав золоту медаль і відрядження до Німеччини, Італії та Франції з перспективою продовження освіти у кращих живописців світу.

Твори його стають відомими, отримують нагороди і експонуються в різних країнах Європи.

Проте художник мріє про Київ...там його серце. Там він прагне відкрити українську академію мистецтв. З перемогою української революції, це стало можливим. Академія стала першим вищим навчальним закладом незалежної держави — УНР.

Мурашко був чудовим педагогом, під час більшовицької окупації Києва, коли навчання в академії перевели до приватних помешкань професорів, майстерня Мурашка була одною з найбільш заповнених студентами...

Ще одною з його мрій було створення тихого мистецького містечка на Лук'янівці, де панувала б атмосфера творчості і натхнення. На 44 році життя усі мрії обірвав постріл у потилицю. Цей митець був надто яскравий для російських окупантів.